

İlim İle Bilim Arasında Ne Fark Vardır..

Prof. Dr.-Ing. Şenel ERGİN

Başlık cümlesinin soru olarak sorulduğunu varsayalım.
Bunun yanıtını.. kendi dil bilincimle nasıl verebilirim.. bakalım:

Tek sözcükle ifade etmem istenirse..

“yoktur” derim.

Açıklama istenirse..

“her iki sözcüğün de kendi bağlamlarında birer kavram / terim olduğunu ve ‘kesin bilgi’ anlamını ifade ettiklerini” söylerim.

Biraz daha açıklayıcı olmam istenirse ..

“ ‘İlim’ ve ‘Bilim’ alanlarının kendi gerçeklik düzlemlerinde kesin bilgi ürettiklerini; ancak ‘ilim’ sözcüğünün İlahiyat / Teoloji Bilme Alanı’nı ‘Bilim’ sözcüğünün ise Modernist - Materyalist Batı (Avrupa Merkezli) Bilim Bilme Alanı’nı temsilen “kesin bilgi” ürettiklerini; bu nedenle de sözcüklerin ifade değerleri arasında, ‘anlam keyfiyeti’ açısından fark olmadığını” söylerim.

Bu kulağa ters mi geliyor..

Dil’i bir “varlık alanı / kendinde değer öbeği” olarak kavrayabilen birine.. yukarıdaki ifadeler ters gelmez..

Çünkü Dil’in en karakteristik niteliği nötr değer taşımasıdır.

Dil başka bir değer öbeğinin karakteristik niteliklerini aktarma – iletme aracı olarak kullanıldığı anda “nötr” niteliğini yitirir.

Böylece “kendinde değer “ olma niteliği de biter..

O artık araçsal bir nitelik kazanmıştır.

O’nunla her şey söyleyebilir; sözlerinizin “doğru / gerçek” olduğunu da iddia edebilirsiniz.

Onca “iddia edilen doğru”nun hangisinin “kesin bilgi” olduğunu kanıtlamak, (sadece Fen Bilimlerini - temel, doğal ve uygulamalı temel bilimleri - bir ölçüye kadar konuşma dışında bırakırsak)

karşılıklı olarak kanıt getiren tarafların “münazara” gücüne kalacaktır.

Özetle.. sizi dinlemek üzere toplanan insanlara ders ya da konferans vermek üzere kürsüye çıktığınızda.. ya da

önemli bir davada duruşma salonuna girerek, görevli hâkimin önünde “tanık / şahit” sıfatıyla konuşmaya başladığınızda..

Dil’in “kendinde değer” olma keyfiyetini ve karakteristik niteliğinin “nötr” değer taşıması olduğunu, unutmadan konuşmak zorundasınız.

Aksi bir durumda “olan” ya da “gerçek” değil, bunlar üzerine kişisel düşünceler – ne düşündüğümüz aktarılmış olur..

Kürsüye çıkan biri, elbette kendi düşüncelerini de aktarır..

çoğu kez bunu yapmak için de kürsüye çıkar.

Ancak, baştan kendi düşüncelerini ne zaman söyleyeceğini de, yine Dil'in o çok güçlü – inandırıcı nötr niteliğini kullanarak beyan etmek durumundadır.

Konuşma ya da şahitlik de ancak buna uyulduğunda bir değer ifade etmeye başlar.

Burada söyleneni ana ilgi alanımıza bağlamak istersek..

İslâm'ı, temelindeki “adalet” , “merhamet” ve “sevgi” kavramlarını kavramadan, tam idrak edemeyeceğimizi,

“adalet” ve “merhamet” kavramlarının da bir bütün olarak, Allah'a has olan “sevgi” kavramının bağlamına alınabileceğini,

bu kavramları kavrayabilmenin de..

Dil'i, araç olarak kullanmanın çok ötesine geçen bir yetkinlikle kullanabilmemize bağlı olduğunu..

anlatabilmek istemekteyim.

Bizler, daha çok günlük olaylar içinde yaşamaya çalışanlar olarak..

olan – biten her şeye fikren müdahil olmaya, ne düşündüğümüzü öncelikle beyan etmeye çok alıştırmış kişileriz.

Modern bireyler olarak.. bir de bir diplomaya sahipsek.. buna hakkımız olduğunu da düşünürüz.

Dilimiz bir anda.. aklen ya da nefsimizle bağlı olduğumuz ideolojik düşüncelerimizin yılmaz savunucusu - aracı kesiliverir.

Bir anda hem “kesin bilgi” keyfiyeti hem de Dil denen kendinde değer olan varlık alanı kaybolmuştur.

Birbirine paralel konuşmalar, kesin önyargılar ortalığı kaplar.

Oysa.. her “doğru bilgi” ancak kendi bağlamında üretilmiş ise “kesin bilgi” olur ve Dil bunu olduğu gibi, çarpıtmadan, eksiltmeden, eklemeyen, aktarmak durumundadır.

Söylenen “söz”ün oldukça karmaşık, kolay anlaşılır olmadığını biliyorum.

Şimdi.. başa dönüp, verdiğim örnek tekrar okunursa..

belki de o kadar karmaşık gelmeyebilir.

Dil'in kendinde değer bir varlık alanı olarak nasıl bir güce sahip olduğunu anlatabilmek için bir örnek daha verebilirim.

Aktüel Hristiyan Dünyası'nda Teolojik - “öğreti”nin öncelikle “sevgi”yi anlattığı,

Hz. İsa'nın da bir “sevgi peygamberi” olduğu iddiası vardır.

Kişisel olarak bu iddianın yarattığı atmosferde yıllarca yaşadım.

Onlara göre İslâm bunun tam tersini vaz' ediyordu..

Bugün bilgi yoksunu “hoca”lardan da öncelikle Allah’ın Gazabı’nı, Cehennem’in dehşet uyandıran yapısını, cezaları dinleriz.

Oysa Allah’ın Gazabı, O’nun adalet anlayışının gereğidir.

**Bilgi yoksunu “hoca”ların öğrencileri olarak bizler de..
canımıza yeten her olumsuz durumda bed-dua okur.. cehennem ateşi dileriz..**

Oysa o sırada nefsimize ve seslenen dilimize sahip olabilsek ve her durum ve muhatap için..

Allah’ın adaletini dilesek.. nasıl olurdu..

Allah nazarında yanılma olasılığını da sıfıra indirmiş olurduk..

Takva sahibi Müslümanlar olarak çok iyi biliyoruz ki..

Allah’ın rahmeti ve ihsanı gibi.. gazabı da O’nun adaleti’dır.

Üstelik.. hâşâ O’na “akıl” da öğretmeye kalkışmamış olurduk..

İşte dilin nötr niteliği bu kadar güçlü ve kaybedilmemesi gereken bir değerdir.

Allah’a emanet olun.